

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobkyně: **STOPR, s.r.o., IČO: 25550969**
sídlem U Jatek 77, 592 31 Nové Město na Moravě
zastoupená Censitio s.r.o., vykonávající daňové poradenství
sídlem Ratajova 1113/8, 148 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2024, č. j. 20802/24/5300-21444-711869,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, zda měl být žalobkyni uznán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (dále „DPH“) v rozsahu plnění přijatých od dodavatele MAKRA – organizační složka malého podniku MAKRA, IČO: 63110211 („MAKRA“). Žalobkyni

nebyl nárok uznán z důvodu neprokázání rozsahu těchto plnění, resp. z důvodu neprokázání využití tohoto plnění v rámci její ekonomické činnosti.

2. Finanční úřad pro Kraj Vysočina („správce daně“) provedl u žalobkyně daňovou kontrolu na DPH, v rámci které prověřoval plnění přijatá od dodavatele MAKRA. Na základě kontrolních zjištění, s odkazem na porušení § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty („ZDPH“), správce daně vyloučil nárok na odpočet daně, který žalobkyně uplatnila na základě předložených daňových dokladů od této společnosti ve zdaňovacích obdobích září až prosinec 2018 a únor až prosinec 2019. Dne 11. 8. 2023 vydal správce daně celkem šestnáct dodatečných platebních výměrů (za zdaňovací období září až prosinec 2018 a únor až prosinec 2019), kterými žalobkyni doměřil DPH a současně jí uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně (všechny dohromady jako „dodatečné platební výměry“). Správce daně žalobkyni neuznal nárok na odpočet DPH celkem ve třech oblastech: práce na pile – pořez dřeva, práce v ozdravném programu a stavební práce.
3. Žalobkyně podala proti dodatečným platebním výměrům odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 7. 2024, č. j. 20802/24/5300-21444-711869, („napadené rozhodnutí“) platební výměry změnil. Na rozdíl od správce daně dospěl k závěru, že pochybnosti o rozsahu poskytnutého plnění v oblasti prací na pile nedosahují takové intenzity, aby bylo možné odmítnout nárok na odpočet DPH z daných plnění. Uznal proto žalobkyni uplatněný nárok na odpočet DPH u prací na pile. Ve zbytku výroky platebních výměrů potvrdil. V případě prací v ozdravném programu a stavebních prací se mělo jednat o plnění pro AGROFARM, a. s. („AGROFARM“), které žalobkyně zajišťovala subdodavatelsky prostřednictvím dodavatele MAKRA. Žalobkyně však dle žalovaného neprokázala rozsah provedených prací v ozdravném programu (u daňového dokladu č. 23 ani použití plnění pro svou ekonomickou činnost). U stavebních prací neprokázala použití předmětného plnění v rámci své ekonomické činnosti a existují také vážné a důvodné pochybnosti o rozsahu poskytnutých prací (s výjimkou daňového dokladu č. 18, kde byl zpochybněn pouze rozsah plnění, a s ohledem na zachování neutrality daně proto žalovaný nárok na odpočet ve vztahu k tomuto dokladu žalobkyni uznal).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného o neunesení důkazního břemene. Žalovaný po ní vyžadoval takový důkazní standard, který ve výsledku prakticky vylučuje, aby důkazní břemeno unesla. Žalovaný totiž po žalobkyni požadoval unést důkazní břemeno nadevší pochybnost. Podle ustálené judikatury přitom stačí, aby z předložených důkazů šel závěr učinit s dostatečnou mírou jistoty. Žalobkyni předložené důkazy ve svém souhrnu tvoří ucelený soubor vzájemně se doplňujících důkazů, které spolehlivě prokazují její skutkovou verzi. Je zde totiž převaha důkazů svědčící pro verzi žalobkyně, což ustálená judikatura považuje za dostačující pro naplnění důkazního standardu na straně daňového subjektu.
5. Žalobkyni připadá nelogické a vnitřně rozporné, pokud žalovaný na jedné straně uvádí, že se na fakturách shoduje druh prací, avšak zároveň tvrdí, že žalobkyně neprokázala rozsah prací na přijatých fakturách. Je nesporné, že stavební práce na farmě AGROFARM prováděla žalobkyně výhradně prostřednictvím subdodávky od MAKRA. Je-li prokázáno, že stavební práce prováděla žalobkyně výhradně prostřednictvím MAKRA, je zřejmý také rozsah těchto prací i jejich použití v rámci ekonomické činnosti žalobkyně.

6. Jelikož správní orgány žalobkyni neuznaly nárok na odpočet, došlo z jejich strany k porušení principu neutrality daně. Žalobkyni byly stavební práce fakturovány v režimu přenesení daňové povinnosti. Postup žalovaného je vnitřně rozporný, pokud na jedné straně uznává, že zde byly důvody pro přiznání daně v uvedené výši z přijatých plnění v rámci reverse charge. Tím žalovaný vlastně osvědčil, že žalobkyně od MAKRA službu přijala v deklarovaném rozsahu. Na druhé straně ale tvrdí, že žalobkyně neprokázala, že plnění přijala v deklarovaném rozsahu. Tím, že žalovaný osvědčil důvody pro vznik daňové povinnosti, osvědčil také, že došlo k poskytnutí služby v rozsahu, který je uveden na daňovém dokladu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný považoval námitky žalobkyně za nedůvodné. Jelikož se žalobní námitky kryjí s námitkami odvolacími, odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis.
8. Na daňových dokladech nebyl vymezen konkrétní rozsah plnění u ozdravného programu, a žalobkyně nepředložila důkazní prostředky, ze kterých by rozsah plnění plynul. Žalobkyně nerozlišuje mezi druhem plnění a jeho rozsahem. Není sporné, že MAKRA pro žalobkyni druhově určené práce prováděla, a že je žalobkyně použila v rámci své ekonomické činnosti. Nebyl však prokázán konkrétní rozsah tohoto poskytnutého plnění.
9. U stavebních prací pak žalovaný nezpochybňoval pouze jejich rozsah, ale zejména jejich využití v rámci ekonomické činnosti žalobkyně. V souladu s principem neutrality daně nelze odeprít nárok na odpočet pouze na základě pochybností o rozsahu plnění, a proto žalovaný uznal nárok na odpočet u dokladu č. 18. U zbývajících plnění však nebylo prokázáno využití předmětných plnění v rámci ekonomické činnosti žalobkyně; žalovaný tedy nikdy neosvědčil, že žalobkyně přijala plnění od MAKRA v deklarovaném rozsahu.
10. Správní orgány po žalobkyni nepožadovaly prokázání skutečností nadevší pochybnost; požadovaly po ní prokázat oprávněnost nároku na odpočet, což však žalobkyně nečinila. Jelikož ani žalobkyně sama neuvádí, v čem byly požadavky správních orgánů přemrštěné, považuje žalovaný svůj postup za souladný s ustálenou judikaturou.

IV. Posouzení věci

11. Žaloba není důvodná.
12. V této věci byla podstatná otázka, zda měla žalobkyně nárok na odpočet DPH. Konkrétně zda prokázala faktický rozsah poskytnutých ozdravných prací a stavebních prací a využití stavebních prací v rámci své ekonomické činnosti. Jinými slovy šlo o to, zda správce daně vyloučil nárok na odpočet daně, který žalobkyně uplatnila na základě daňových dokladů, v souladu s § 72 a § 73 ZDPH.

IV.A. Základní právní východiska

13. Pro posouzení této otázky byla podstatná právní úprava týkající se rozložení důkazního břemene při uplatňování nároku na odpočet DPH a navazující judikatura. Dokazování v daňovém řízení upravuje § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (odst. 2). Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních (odst. 3). Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový

subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (odst. 4). Správce daně mimo jiné prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [odst. 5 písm. c)].

14. Daňový subjekt má tedy povinnost prokazovat všechny skutečnosti, které musí uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž prokázání jej správce daně vyzval. Svá tvrzení prokazuje především účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiných povinných záznamů. V takovém případě je na správci daně, aby prokázal, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Musí tedy identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné.
15. Unese-li správce daně důkazní břemeno ohledně popsaných skutečností, je pak na daňovém subjektu, aby tyto pochybnosti správce daně vyvrátil. Tj. aby prokázal pravdivost svých tvrzení, průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů, nebo aby svá tvrzení korigoval. Tyto skutečnosti bude pak prokazovat zpravidla již jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, nebo ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04)
16. Daňové řízení je postaveno na principu, že daňový subjekt má primárně sám povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro svou daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak v tomto případě vychází z § 72 a § 73 ZDPH. Podle § 72 odst. 1 ZDPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování vyjmenovaných plnění. Podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH musí mít plátce pro uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, daňový doklad. Pokud chce tedy daňový subjekt uplatnit nárok na odpočet DPH, má povinnost tvrdit, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění. Musí prokázat, že plnění poskytl tento konkrétní poskytovatel, že bylo fakticky realizováno v tvrzeném rozsahu a že poskytnuté plnění použil k uskutečnění své ekonomické činnosti.
17. Pro uplatnění nároku na odpočet DPH musí plátce daně předložit daňový doklad, a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. V souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu je však třeba tuto povinnost vykládat tak, že prokazování nároku na odpočet je sice prvotně náležitostí dokladovou, je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi proto nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, neprokáže-li se zároveň, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo k němu tak, jak to doklady deklarují, nebo že nejsou splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103). Faktické přijetí zdanitelného plnění ve tvrzeném rozsahu a jeho využití v rámci ekonomické činnosti daňového subjektu je tedy třeba prokázat stejně jako stav formální, který se prokazuje daňovými doklady.

18. Platí, že každý by měl v obchodních vztazích udržovat náležitou míru obezřetnosti a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH. Je ponecháno zcela na úvaze daňového subjektu, jaké důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení zvolí. Je proto na daňovém subjektu, aby své podnikání a dokumentaci svých obchodů vedl tak, aby byl schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně skutečností, které tvrdí v daňovém přiznání. Je v jeho zájmu, aby nad rámec běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, že k plnění skutečně došlo, neboť na něm leží důkazní břemeno ohledně faktické realizace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006-61, ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232, nebo ze dne 13. 5. 2022, č. j. 10 Afs 254/2018-43). Jinak řečeno, daňový subjekt musí dbát na to, aby vytvořil spolehlivou auditní stopu a měl zdokumentovaný tok plnění tak, aby byl schopen prokázat jeho faktické uskutečnění i rozsah (rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 22. 5. 2025, č. j. 2 Afs 31/2024-36).

IV.B. Aplikace na projednávanou věc

19. Žalobkyně v žalobě obecně zpochybňovala hodnocení skutkového stavu ze strany správních orgánů, a namítala, že rozsah i využití v rámci ekonomické činnosti prokázala dostatečně. Soud se však s těmito námitkami neztotožnil.
20. Žalovaný jasně vymezil, v čem spatřoval významné pochybnosti. U ozdravných prací podle něj žalobkyně dostatečně neprokázala rozsah těchto plnění. Z daňových dokladů totiž nevyplývá, na základě jakých podkladů byly sestaveny, nelze z nich seznat rozsah jednotlivých prací (např. počty hodin) ani způsob stanovení ceny či ceny za měrnou jednotku. Předložené dodací listy pak sice obsahují položkový výčet jednotlivých prací s uvedenou cenou za 1 m². Výpočet ceny byl však proveden tak, že byly sečteny všechny jednotkové ceny uvedené u jednotlivých prací, a tento součet byl vynásoben celkovým počtem m². Z žádného z předložených podkladů přitom nevyplývá, na základě čeho a jak byl stanoven rozsah m² provedených prací. Soud pak souhlasí s žalovaným, že takovéto vymezení rozsahu prací vzbuzuje významné pochybnosti. Byla fakturována řada různorodých činností, přičemž tyto rozdílné práce fakticky nemohly být provedeny ve zcela shodném rozsahu m², u kterého navíc nebylo prokázáno, jakým způsobem byl určen. Skutečně poskytnutý rozsah prací v ozdravném programu pak nevyplývá ani z žádného jiného žalobkyní předloženého důkazu. Naopak dle svědecké výpovědi D. P. i J. F., by byl konkrétní rozsah pravděpodobně zřejmý z pracovních výkazů, které však nebyly vedeny. Kromě dodacích listů tak k pracím v ozdravném programu žádné další dokumenty neexistují. Pochybnosti žalovaného pak ještě prohloubila žalobkyní předložená tabulka, v níž nelogicky spárovala daňové doklady na stavební práce s některými doklady za práce provedené v ozdravném programu a naopak. Žalobkyně toto spárování dokladů nijak nevysvětlila. Nezbyvá proto než uzavřít, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně rozsahu poskytnutých prací v ozdravném programu, a nesplnila proto podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH.
21. Je přitom třeba rozlišovat mezi druhem provedených prací a jejich konkrétně provedeným rozsahem. Žalovaný dovodil využití prací v ozdravném programu v rámci ekonomické činnosti žalobkyně, jelikož doklady na vstupu a na výstupu byl fakturován stejný druh prací, tedy typově stejné činnosti (mytí stájí a desinfekce, čištění roštu, vyhazování usazeniny...). Konkrétní rozsah, tj. reálně provedené množství uvedených činností (např. kolik hodin či

údaje k zjištění konkrétní plochy, ve které byly jednotlivé činnosti provedeny) však žalobkyně neprokázala.

22. U stavebních prací byla situace obdobná. Na daňových dokladech byl uveden pouze celkový rozsah plnění a nelze z nich seznat, jakým způsobem z něj byla stanovena výsledná cena. Z dodacích listů vyplývá, že cena byla stanovena jako součet jednotkových cen za jednotlivé činnosti, který byl vynásoben celkovým počtem m². Soud opět souhlasí s žalovaným, že takovéto vymezení rozsahu prací a celkové ceny je nelogické, neboť všechny realizované práce nemohly být provedeny ve stejném rozsahu. Ani v tomto případě pak není zřejmé, na základě čeho byl stanoven výsledný rozsah m². Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč rozsah poskytnutého plnění nevyplývá ani z žádného z žalobkyní předloženého důkazu. Svědci D. P. i J. F. pak oba ve své výpovědi uvedli, že ani ve vztahu ke stavebním pracím neexistují žádné jiné dokumenty, ze kterých by rozsah prováděných stavebních prací mohl vyplývat. Pracovní výkazy vedeny nebyly. U stavebních prací (s výjimkou dokladu č. 18) navíc žalobkyně neprokázala ani využití těchto plnění v rámci své ekonomické činnosti. Porovnáním dodacích listů a daňových dokladů od MAKRA a daňových dokladů a dodacích listů vystavených AGROFARM byly zjištěny významné nesrovnalosti. K daňovým dokladům č. 22 a 24 žalobkyně nepředložila vydané doklady a absentuje tak plnění na výstupu. U daňových dokladů č. 7, 13, 14, 17, 20 bylo zjištěno, že se neshoduje druh stavebních prací s pracemi fakturovanými odběrateli AGROFARM. Navíc byla odběrateli fakturována práce pracovníků za výrazně nižší částku, než na daňových dokladech přijatých od MAKRA. Ani tyto nesrovnalosti žalobkyně nijak neozřejmila. Nezbyvá proto než uzavřít, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně rozsahu poskytnutých stavebních prací ani jejich využití v rámci své ekonomické činnosti.
23. Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že na ni žalovaný kladl nepřiměřeně vysoký důkazní standard. Povinností žalobkyně není pouze předložit daňové doklady, ale také prokázat fakticky poskytnutý rozsah zdanitelného plnění i jeho využití v rámci své ekonomické činnosti. Tyto skutečnosti pak z žalobkyní předložených důkazních prostředků zkrátka nevyplývají. Ze skutečnosti, že žalobkyně pracovníky zajišťovala pouze prostřednictvím MAKRA, nelze automaticky dovodit, jaký konkrétní rozsah prací pracovníci prováděli, či že žalobkyně jejich práci využila v rámci své ekonomické činnosti, pokud se činnosti deklarované na přijatých daňových dokladech vůbec neshodují s vydanými doklady. Žalobkyně je povinna prokázat všechny zpochybněné okolnosti faktické realizace plnění. Nevedla-li žalobkyně pracovní výkazy a nevidovala-li konkrétně prováděné činnosti, nezajistila si potřebné doklady pro svůj nárok na odpočet daně. Sama se tak vystavila riziku, že jí nebude přiznán nárok na odpočet DPH. To však nelze považovat za nepřiměřeně vysoký důkazní standard žalovaného, ale pouze za nedostatečnou obezřetnost žalobkyně.

IV.C. Porušení principu neutrality daně u stavebních prací

24. Dále žalobkyně namítala, že stavební práce spadají do režimu přenesené daňové působnosti, v rámci kterého jsou hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet pouze dvě: přijetí plnění pro ekonomické účely a statut odběratele coby osoby povinné k dani; otázka rozsahu plnění tak není rozhodná. Tato skutečnost údajně vyplývá z čl. 168 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty („směrnice“). Ani této námitce však nelze přisvědčit.

25. Podle čl. 168 písm. a) směrnice platí, že jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpočít od daně, kterou je povinna odvést, DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani.
26. Citované ustanovení směrnice neupravuje žádné speciální hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet v případě reverse charge – jedná se o obecné pravidlo pro odpočet daně. Režim reverse charge je upraven v čl. 199, resp. v době uskutečnění posuzovaných zdanitelných plnění též v čl. 199a směrnice, a ani z těchto článků žádné jiné podmínky pro nárok na odpočet daně nevyplynou. Z citovaného čl. 168 písm. a) směrnice je zřejmé, že podmínkou pro nárok na odpočet daně je faktické uskutečnění zdanitelného plnění (tomu odpovídá výše citovaný § 72 odst. 1 ZDPH), přičemž nezbytné je současně vystavení daňového dokladu – faktury, která musí obsahovat mimo jiné rozsah a druh poskytnuté služby (viz čl. 220 a čl. 226 bod 6 směrnice a jejich transpozice v českém právu v § 73 odst. 1 a § 29 odst. 1 písm. f) ZDPH]. Pro nárok na odpočet daně tak i v případě režimu přenesené daňové povinnosti musí být prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, a to v rozsahu deklarovaném na daňových dokladech.
27. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu neprokázání rozsahu plnění, tedy množství dodaného zboží či poskytnutí služeb, samo o sobě postačuje k neuznání nároku na odpočet daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 Afs 402/2020-63, ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239, nebo ze dne 13. 7. 2007, č. j. 5 Afs 165/2006-133). Hledisko rozsahu plnění proto nelze ignorovat. Není-li prokázán rozsah plnění, není ve svém důsledku z pohledu nároku na odpočet DPH prokázáno ani samo toto plnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2024, č. j. 10 Afs 116/2024-79). Soud nevidí žádný důvod, proč by tomu v případě reverse charge mělo být jinak.
28. Pokud se žalobkyně v této souvislosti dovolává principu neutrality daně, pak judikatura vyžaduje, aby byl odpočet daně na vstupu přiznán, jestliže jsou splněny věcné hmotněprávní požadavky, i když osoby povinné k dani nevyhověly určitým formálním požadavkům (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 4. 2018, *Zabrus Siret SRL*, C-81/17, bod 44). To však platí jen za předpokladu, že jsou splněny hmotněprávní požadavky k jeho přiznání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 Afs 2/2024-39). Tedy v situaci, kdy daňové doklady sice vykazují formální vady, ale daňový subjekt prokáže všechny okolnosti faktického uskutečnění zdanitelného plnění, tedy i rozsah a využití v rámci ekonomické činnosti, a vyvrátí tak pochybnosti správce daně. Žalobkyně však neprokázala ani rozsah poskytnutých stavebních prací, ani jejich využití v rámci ekonomické činnosti, a nevznikl jí proto nárok na odpočet DPH. Tím však nedošlo k porušení principu neutrality daně.

V. Závěr a náklady řízení

29. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. srpna 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu